

ks. Marek Kluwak

Znaczenie i ranga obchodzenia rocznicy poświęcenia kościoła w dniu dedykacji

Analiza kalendarzy liturgicznych poszczególnych diecezji wskazuje na pewną słabość dotyczącą wprowadzenia i celebrowania rocznicy poświęcenia kościoła zgodnie z obowiązującymi normami i przepisami wskazanymi w nowym *Kalendarzu diecezji polskich* zatwierdzonym 29 lipca 1999 roku.

Pomimo upływu pięciu lat obowiązywania tego dokumentu obchód rocznicy poświęcenia kościoła nie znalazł odpowiedniego zrozumienia i wprowadzenia w życie w poszczególnych Kościołach lokalnych. O ile w każdej diecezji w ostatnią niedzielę października obchodzi się uroczystość rocznicy poświęcenia kościoła, o tyle nieliczne kalendarze miejscowe przypominają, że w kościołach, w których data poświęcenia jest znana, taki obchód powinien być celebrowany nie w ostatnią niedzielę października, ale w dzień poświęcenia lub w najbliższą niedzielę przypadającą po tym dniu, jeżeli nie stoi to w sprzeczności z punktem 5 ogólnych norm roku liturgicznego i kalendarza.

Do właściwego spojrzenia i przedstawienia rangi tej uroczystości oraz uniknięcia nieporozumień pomocne będzie omówienie uroczystości poświęcenia kościoła w kilku aspektach: historycznym, terminologii, obowiązujących norm i przepisów liturgicznych, właściwego zrozumienia treści teologicznych uroczystości, a także przeżywania i poprawnego celebrowania tajemnicy poświęcenia kościoła.

Rys historyczny

Uroczysty obchód rocznicy poświęcenia kościoła swoimi korzeniami jest mocno utwierdzony w historii i tradycji Kościoła. Jak mówił papież Paweł VI, zwyczaj obchodzenia uroczystości konsekracji Kościoła zalicza się do najbardziej starodawnych w dziejach kultu katolickiego¹. Kościół antyczny oprócz kultu męczenników, rocznicy wyboru i święceń biskupich mocno

¹ PAWEŁ VI, *Przemówienie podczas Audiencji generalnej (17 XI 1965)*, [w:] PAWEŁ VI, *Trwajcie mocno w wierze*, t. 1, Kraków 1970.

podkreślał rocznicę dedykacji kościoła. W kontekście tym mówiono o *dies natalis* – dniu narodzin kościoła². Z tamtego czasu zachowały się niestety nieliczne wzmianki. Do jednych z nich zaliczamy *Itinerarium Egeriae*, które mówi o obchodach dedykacji jerozolimskich bazylik Zmartwychwstania i Męki, wiążąc je ze świętem podwyższenia krzyża. Egeria święto poświęcenia kościoła określa mianem „Dni Eucenii”: „Dniami Eucenii [dedykacji] są te dni, w których święty kościół stojący na Golgocie, zwany Martyrium, poświęcony został Bogu. Także święty kościół znajdujący się w Anastasis, to jest w miejscu, gdzie Pan po męce zmartwychwstał, tego samego dnia został Bogu poświęcony. Rocznica poświęcenia tych świętych kościołów jest obchodzona z całą czcią, bo i Krzyż znaleziono tego samego dnia”.

Pomimo że autorka wspomina o krzyżu, wiążąc uroczystość z rocznicą odnalezienia tej cennej relikwii, to jednak główny akcent położony jest na poświęcenie kościoła, a nie na oddanie czci relikwiom krzyża.

Obchody rocznicy poświęcenia kościołów w opisie Egerii trwają osiem dni, gromadząc liczne tłumy wiernych, mnichów i biskupów. Charakteryzują się także wielką podniosłością i uroczystym charakterem. Podczas tych dni w sposób szczególny przyodziewa się świątynie. Obchody przypominają swoją podniosłością świętowanie Paschy i Epifanii³.

Kolejne źródło *Martyrologium Hieronima* wspomina o święcie dedykacji kościoła w związku z wzniesionymi w V wieku w Rzymie bazylikami: Matki Bożej, św. Piotra w Okowach, św. Michała i św. Wawrzyńca.

Przez Rzym święto poświęcenia kościoła rozpowszechniło się po całym zachodzie. Duże znaczenie miały przy tym święta poświęcenia bazyliki na Lateranie, bazyliki Apostołów Piotra i Pawła oraz bazyliki Santa Maria Maggiore. Nie tylko jednak w sposób uroczysty obchodzono rocznicę poświęcenia bazylik rzymskich i kościołów katedralnych. Także kościoły wspólnot lokalnych zgodnie z zaleceniami Synodu w Moguncji z 813 roku obchodziły *anniversarium dedicationis* jako święta obowiązkowe. Dopiero w XVI wieku ze względu na nieznaną datę poświęcenia poszczególnych kościołów zaczęto zabiegać o wprowadzenie zbiorowego święta obejmującego wszystkie świątynie danego obszaru⁴.

Jak więc widzimy, rocznica poświęcenia kościoła jako samodzielna uroczystość obchodzona w dniu dedykacji, a nie zbiorowe święto wszystkich kościołów bardziej obecna jest w historii i praktyce liturgicznej Kościoła. Obchód zbiorowy, w którym wszystkie kościoły celebrować rocznicę poświę-

² B. NADOLSKI, *Liturgia*, t. 2: *Liturgia i czas*, Poznań 1991, s. 123.

³ Por. A. MATUSZEWSKI, *Rok liturgiczny w świetle „Itinerarium Egeriae”* (cz. 2), „Anamnesis” 37 (2004).

⁴ Por. M. KUNZLER, *Liturgia Kościoła*, Poznań 1999, s. 693-694.

cenia, wynikał z nieznamomości dat dedykacji poszczególnych świątyń, a nie z tradycji lub teologicznych uzasadnień.

Możemy zatem stwierdzić, że pierwszeństwo powinien mieć obchód rocznicy poświęcenia w dniu dedykacji i ten dzień powinien być szczególnie zaakcentowany w lokalnej wspólnotcie.

Terminologia

Dla uniknięcia błędów i nieporozumień bardzo ważną sprawą jest stosowanie odpowiedniego nazewnictwa. Problem terminologii dotyczącej interesującego nas tematu podjął ks. Marian Pisarzak w artykule *Błogosławieństwo i poświęcenie kościoła. W trosce o właściwy język liturgiczny*⁵. W związku z tym postaramy się tylko o skrótowe przypomnienie i ukazanie tematu. Interesować nas będą cztery terminy: „błogosławieństwo”, „konsekracja”, „poświęcenie” i „dedykacja”.

Definicję błogosławieństwa w liturgii podaje *Encyklopedia katolicka*, stwierdzając: błogosławieństwo – „formuła słowna połączona z gestem lub znakiem liturgicznym, zawierająca prośbę o uświęcające działanie i użyczenie dobrodziejstwa Boga; określony ryt, sprawowany przez uprawnionego szafarza, który osoby lub rzeczy poświęca dla służby liturgicznej albo który wyprasza dla nich dobra duchowe lub materialne. Błogosławieństwo stanowi główną część sakramentaliów, a nawet utożsamia się z nimi”⁶.

Definicja wymienia także rodzaje błogosławieństw: błogosławieństwo we mszy świętej, Najświętszym Sakramentem, osób i rzeczy. W błogosławieństwie rzeczy definicja mówi o błogosławieństwach związanych z rokiem liturgicznym: palmy, popiół, a także o błogosławieństwie szat, kielicha, pateny, nie wspominając jednak o kościele.

Analizując definicję możemy stwierdzić, że obrzęd poświęcenia kościoła jest w szerokim znaczeniu pewną formą błogosławieństwa, ale nie utożsamia się z nim. *Katechizm Kościoła Katolickiego* stwierdza nawet, że przykładem błogosławieństwa przedmiotów jest poświęcenie kościoła lub ołtarza⁷. Polskie tłumaczenie katechizmu wprowadza w związku z tym

⁵ M. PISARZAK, *Błogosławieństwo i poświęcenie kościoła*, „Anamnesis” 37 (2004).

⁶ *Encyklopedia katolicka*, pod red. F. Gryglewicza, R. Łukaszyka, Z. Sułowskiego, t. 2, Lubin 1976, k. 684.

⁷ „Niektóre błogosławieństwa mają charakter trwały; ich skutkiem jest poświęcenie pewnych osób Bogu oraz zastrzeżenie pewnych przedmiotów i miejsc do użytku liturgicznego. Wśród błogosławieństw osób – których nie należy mylić ze święceniami sakramentalnymi – znajduje się błogosławieństwo opata lub ksieni klasztoru, konsekracja dziewic i wdów, obrzęd profesji zakonnej i błogosławieństwo dla pełnienia pewnych posług w Kościele (lektorów, akolitów, katechetów itp.). Jako przykład błogosławieństwa dotyczącego przedmiotów można

pewną niezręczność. Trudno bowiem kościół lub ołtarz nazwać przedmiotem. Możemy je najwyżej rozpatrywać w aspekcie błogosławieństwa rzeczy, ale nie przedmiotów. Poza tym błogosławieństwo przesuwa się bardziej w kierunku sakramentaliów, a nie sprawowania liturgii, jakim niewątpliwie jest obrzęd poświęcenia kościoła.

W ten sposób rozumiane błogosławieństwo może odnosić się do obrzędu pobłogosławienia placu, na którym ma być wzniesiony kościół, czy też samych początków budowy, kiedy wmurowywany jest kamień węgielny.

Kwestię tę wyjaśnia i porządkuje wprowadzenie teologiczne do poszczególnych obrzędów zawarte w *Pontyfikale rzymskim*. We wprowadzeniu do obrzędu położenia kamienia węgielnego lub rozpoczęcia budowy kościoła wyraźnie mówi się o błogosławieństwie. *Pontyfikał rzymski* jednoznacznie odróżnia obrzęd poświęcenia od obrzędu błogosławieństwa kościoła. Czytamy w nim:

– „jeżeli kościół powstaje jako budynek przeznaczony wyłącznie i na stałe do gromadzenia się ludu Bożego i sprawowania liturgii, wypada poświęcić go Bogu w uroczystym obrzędzie, stosownie do starożytnego zwyczaju”⁸;

– „oratoria, kaplice i budynki sakralne, które ze względu na szczególne okoliczności tylko czasowo przeznaczone są do sprawowania służby Bożej, należy pobłogosławić”⁹.

Jeżeli zatem budynek kościoła przeznaczony jest na stałe do kultu, należy go poświęcić, jeżeli tylko czasowo – pobłogosławić.

Dedykacja (*dedicatio*) wskazuje na akt religijny wyłączenia miejsca z użytku świeckiego i przeznaczania go do celów kultycznych: na chwałę Bożą i dla stworzenia odpowiednich warunków do gromadzenia się wspólnoty chrześcijańskiej na służbę Bożą. W konsekwencji każdy kościół jako budynek stanowi dom Boga i zarazem dom ludu Bożego¹⁰.

Poświęcenie możemy rozpatrywać w dwóch aspektach: jest to obrzęd oddania Bogu osoby, rzeczy lub miejsca z jednoczesnym wyłączeniem ich z pospolitej użyteczności lub zwykłego przeznaczenia oraz konsekracja, właściwie konsekracja eucharystyczna, która zarezerwowana jest do rzeczywistości mszy świętej.

Dedykacja zawiera się w definicji poświęcenia, które jest terminem o wiele szerszym. Konsekracja zaś będąc rodzajem poświęcenia w liturgii wy-

wymienić poświęcenie kościoła lub ołtarza, błogosławieństwo świętych olejów, naczyń i szat liturgicznych, dzwonów itp.” (*Katechizm Kościoła Katolickiego*, 1672)

⁸ *Pontyfikał rzymski*: Wprowadzenie do *Obrzędu poświęcenia kościoła i ołtarza*, Katowice 2001, nr 2.

⁹ Tamże: Wprowadzenie do *Obrzędu błogosławieństwa kościoła*, nr 1.

¹⁰ Por. M. PISARZAK, *Błogosławieństwo i poświęcenie kościoła*, art. cyt.

raża rzeczywistość eucharystyczną i nie powinna być odnoszona do obrzędu poświęcenia kościoła. Wyraźnie widzimy to w księgach liturgicznych, które nie stosują terminu konsekracja w odniesieniu do biskupa, prezbitera czy diakona, ale mówią o święceniach, a w przypadku kościoła – o poświęceniu.

Z pomocą przychodzi nam także Kodeks prawa kanonicznego, który w kan. 1217 § 1 stanowi: „Po należytych zakończeniu budowy, należy nowy kościół możliwie najszybciej poświęcić lub pobłogosławić z zachowaniem przepisów świętej liturgii”. W łacińskim tekście kanonu zastosowano słowo *dedicatio*, a nie *consecratio*¹¹.

Dla porządku w języku liturgicznym należałoby zatem trzymać się terminologii, w której błogosławieństwo odnosi się do osób i rzeczy. Nie wyraża jednak rzeczywistości, jaką jest obrzęd ofiarowania na stałe kościoła Bogu.

Poświęcenie natomiast jest oddaniem budynku kościoła na wyłączną własność Bogu. W tym przypadku również termin dedykacja będzie miał takie samo znaczenie. Konsekracja zaś dotyczy rzeczywistości eucharystycznej, opisując przemianę chleba i wina w Ciało i Krew Chrystusa.

W związku z tym właściwym terminem na określenie interesującego nas obchodu jest rocznica poświęcenia lub rocznica dedykacji kościoła.

Dlatego też należy unikać określeń rocznica „błogosławieństwa” czy też „konsekracji” kościoła, aby nie zaciemniać prawdy i nie wprowadzać nieuprawnionej wieloznaczności w języku liturgicznym.

Obowiązujące przepisy

Normy i wskazania dotyczące rocznicy poświęcenia kościoła zawarte są w *Kalendarzu diecezji polskich* zatwierdzonym 29 lipca 1999 roku oraz w normach ogólnych roku liturgicznego i kalendarza. Wskazują one wyraźnie, że rocznica poświęcenia kościoła miejscowego, w którym data poświęcenia jest znana, powinna być obchodzona w dniu dedykacji, nie zaś w ostatnią niedzielę października.

Całościowego zebrania tych przepisów dokonał Krystian Kletkiewicz w artykule *Rocznica poświęcenia kościoła*¹². Autor przedstawia przepisy dotyczące rocznicy w dniu poświęcenia kościoła katedralnego i własnego kościoła oraz rocznicy poświęcenia w ostatnią niedzielę października. W naszych rozważaniach skupimy się na pierwszym aspekcie, czyli rocznicy poświęcenia w dniu dedykacji.

¹¹ „Aedificatione rite peracta, nova ecclesia quam primum dedicetur aut saltem benedicatur, sacrae liturgiae legibus servatis” (can. 1217 § 1).

¹² K. KLETKIEWICZ, *Rocznica poświęcenia kościoła*, „Anamnesis” 39 (2004).

Przepisy wskazują, że jeżeli w katedrze celebrowana jest rocznica poświęcenia, to obchód ten ma rangę uroczystości. Także wszystkie kościoły w diecezji obchodzą rocznicę poświęcenia katedry, ale w randze święta. Normy liturgiczne zalecają, aby uroczystością w kościele katedralnym przewodniczył biskup diecezjalny, w koncelebrze z kapitułą kanoników lub radą kapłańską przy uczestnictwie jak największej liczby wiernych¹³. W tym dniu używa się w katedrze w liturgii następującego formularza mszalnego: rocznica poświęcenia katedry – uroczystość, kolor szat: biały, msza w rocznicę poświęcenia własnego kościoła, s. 2”, chwała, wierzę, I prefacja na rocznicę poświęcenia kościoła nr 51, s. 208*, w modlitwie eucharystycznej I-III wspomnienie tajemnicy dnia, czytania do wyboru z t. VI, s. 20-39, można odmówić uroczyste błogosławieństwo nr 25, s. 393; w pozostałych kościołach: rocznica poświęcenia katedry – święto, kolor szat: biały, msza w rocznicę poświęcenia innego kościoła, s. 3”, II prefacja na rocznicę poświęcenia kościoła nr 52, s. 210*, czytania do wyboru z t. VI, s. 20-39.

Natomiast jeżeli wspólnota lokalna obchodzi rocznicę poświęcenia własnego kościoła, korzysta z pierwszego formularza niezależnie od tego, czy celebryje tę uroczystość w dniu dedykacji, czy też w ostatnią niedzielę października.

Wyjaśnienia wymaga niezrozumienie i nieprzestrzeżenie obchodu poświęcenia w dniu dedykacji. Błędy w interpretacji przepisu dotyczącego daty obchodu poświęcenia własnego kościoła wynikają zapewne, jak zauważa Letkiewicz, z oparcia się przede wszystkim na wskazaniach *Kalendarza dla diecezji polskich* zatwierdzonego 16 października 1974 roku, który przy ostatniej niedzielę podawał jedynie, że uroczystość poświęcenia obchodzona jest w kościołach poświęconych poza katedralnymi, natomiast kalendarz zatwierdzony 29 lipca 1999 roku doprecyzował to sformułowanie, wskazując, że chodzi o kościoły, których data poświęcenia nie jest znana. Błąd zatem dotyczy nieznamości nowego kalendarza i opierania się podczas redakcji kalendarzy lokalnych na starym wydaniu.

Treści teologiczne

Znaczenie i wymowa poświęcenia kościoła i celebrowania rocznicy tego wydarzenia jest tak wielka, że nie sposób jej pominąć czy też bagatelizować.

Wskazują na to już same teksty, których używa się podczas obrzędu. Modlitwa namaszczenia i poświęcenia rozpoczyna się od wezwania do modlitwy *Litanii do wszystkich świętych*. Już tu zaznacza się, że to ludzkie

¹³ Por. *Pontyfikał rzymski*: Wprowadzenie do *Obrzędu poświęcenia kościoła i ołtarza*, dz. cyt., nr 26.

serca są świątynią duchową Boga. W modlitwie poświęcenia wskazane jest, że budynek kościoła zostaje oddany Bogu na wyłączność i na zawsze. Jednak nie sam budynek stoi w centrum, ale misterium Kościoła jako oblubienicy, dziewicy i matki, którego znakiem jest ta świątynia. Modlitwa ukazuje, że istotą jest tu Kościół zbudowany z żywych kamieni, który stoi na fundamencie apostołów i którego kamieniem węgielnym jest sam Jezus Chrystus¹⁴.

W konstrukcji każdego budynku fundamenty są czymś najważniejszym. Jako kamień węgielnym Bóg wybiera kamień trwały (por. Hbr 13, 8). Tym kamieniem jest Jezus Chrystus (por. 1 Kor 3, 11; Rz 9, 33; 1 P 2, 6). W obrzędzie poświęcenia kościoła Zbawiciel jest skałą duchową, z której wypływa woda żywa. Dla wiernych czerpanie ze źródła, którym jest Chrystus, oznacza zatem pozostać żywą ofiarą, żywym ołtarzem jak sam Zbawiciel. Woda żywa, która wypłynęła z boku Chrystusa (por. J 12, 32-34), s pływa na tych, którzy są w Nim zanurzeni¹⁵.

Kościół wzrasta i żyje w ludzkich sercach, gdyż to wierni są żywymi kamieniami Kościoła. Wierni tworzą żywe kamienie budynku świętego, którego sam Syn Boży jest kamieniem węgielnym. Zanurzyć się w śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa dla chrześcijan oznacza przede wszystkim pozostać członkiem Jego Ciała. W ten sposób wierni stają się częścią domu Bożego. Każdy osobście i jako wspólnota zostaje świątynią Ducha Świętego¹⁶.

Namaszczenie ołtarza i ścian kościoła wyraża tajemniczy związek Chrystusa i Kościoła. Okadzenie podkreśla, że ta świątynia, która napełnia się wonią kadzidła, ma obrazować Kościół, który promieniuje świętością Chrystusa. Oświetlenie kościoła i ołtarza symbolizuje Chrystusa prowadzącego wszystkich do poznania pełnej prawny

Wskazania dotyczące celebracji

Do właściwego przeżycia uroczystości poświęcenia kościoła należy przygotować całą wspólnotę przede wszystkim w sposób duchowy, zwracając uwagę na aspekt wewnętrzny. Odpowiednie uwrażliwienie powinno zaowocować potrzebą przemiany serca oraz głębszego odczytania prawdy o łączności i zjednoczeniu w ramach wspólnoty, którą tworzy Kościół, a co za tym idzie pragnienia pełnej jedności poprzez komunie św.

Również elementy zewnętrzne odgrywają dużą rolę, dlatego wskazane jest, aby odpowiednio przystroić kościół, ozdabiając go (jeżeli pozwala

¹⁴ Por. modlitwa poświęcenia z *Obrzędów poświęcenia kościoła i ołtarza*.

¹⁵ Por. T. SYCZEWSKI, *Teologia obrzędu poświęcenia kościoła i ołtarza*, „Ruch Biblijny i Liturgiczny” 3 (2003), s. 202.

¹⁶ Por. tamże, s 204.

na to okres liturgiczny) świeżymi kwiatami, gdyż używanie sztucznych jest zabronione. Także przy zacheuszkach, czyli miejscach namaszczenia ścian, zapala się w tym dniu świece. Należy tu wprowadzić pewne uściślenie. Zacheuszkami nie są świece zapalone w miejscach namaszczenia, ale płytki czy też klocki z symbolicznym krzyżykiem wmurowywane w ściany wewnętrzne kościoła. Mogą nimi być także namalowane na ścianie znaki krzyża. W czasie obrzędu poświęcenia namaszcza się olejem krzyżma cztery lub dwanaście takich miejsc.

Ze względu na rangę obchodu rocznicy poświęcenia kościoła zaleca się, aby celebra mszy świętej w tym dniu miała charakter uroczysty. Wyraża się to także przez przygotowanie pełnego zespołu liturgicznego; użycie podczas celebry kadzidła i akolitek; włączenie do liturgii osób świeckich, które powinny podawać intencje modlitwy wiernych, brać udział w procesji z darami czy też wykonywać funkcję psalterzysty¹⁷; również poprzez aktywny udział wszystkich grup istniejących w parafii, szczególnie zaś chóru i scholi¹⁸. Istotnym elementem uroczystej celebry jest odpowiednie przygotowanie śpiewów, które są integralną częścią liturgii, a nie tylko ozdobnikiem¹⁹.

Po głównej mszy świętej powinna zostać urządzona procesja eucharystyczna. Przy czym należy pamiętać, że w procesjach, w czasie których celebrians niesie Najświętszą Eucharystię poza kościół wśród uroczystych obrzędów i śpiewów, lud chrześcijański składa publiczne świadectwo swej wiary i pobożności wobec Najświętszego Sakramentu. Biskup diecezji, uwzględniając współczesne warunki, powinien osądzić, czy jest rzeczą stosowną odbyć procesję oraz określić czas, miejsce i porządek procesji, aby mogła się odbyć z godnością i bez ujemy czci należnej Najświętszemu Sakramentowi (KTE 77).

Ogólnie przyjęła się zasada, że w każdej diecezji biskup zezwala na następujące procesje:

- w Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Pańskiej i w ciągu siedmiu następných dni dawnej oktawy;
- w Wielkanoc jako procesja rezurekcyjna;
- w uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa;
- w uroczystości odpustowe i w rocznicę poświęcenia kościoła;

¹⁷ Por. *Psalterzysta*, [w:] I. PAWŁAK, *Muzyka liturgiczna po Soborze Watykańskim II w świetle dokumentów Kościoła*, Lublin 2001, s. 239-244.

¹⁸ Por. *Rola i zadania scholi i chóru w świetle przepisów liturgicznych*, [w:] I. PAWŁAK, *Muzyka liturgiczna po Soborze Watykańskim II w świetle dokumentów Kościoła*, dz. cyt., s. 244-261.

¹⁹ Por. Instrukcja Episkopatu Polski *O muzyce liturgicznej po Soborze Watykańskim II*, [w:] A. FILABER, *Prawodawstwo muzyki liturgicznej*, Warszawa 1997, nr 4.

– na zakończenie całodziennej lub nocnej adoracji Najświętszego Sakramentu.

Odnośnie do procesji w rocznicę poświęcenia kościoła zastosowanie mają takie same przepisy i wskazania, jak przy procesji w uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Pańskiej. Procesja powinna zakończyć się odśpiewaniem *Te Deum* i błogosławieństwem Najświętszym Sakramentem.

Wnioski

To krótkie opracowanie pozwala nam na wyciągnięcie następujących wniosków:

– przesłanki historyczne i tradycja liturgiczna kościoła opowiadają się za obchodzeniem rocznicy poświęcenia w dniu dedykacji;

– właściwym terminem na określenie tej rzeczywistości jest „poświęcenie” lub „dedykacja” kościoła, przy czym w języku polskim bardziej powszechny jest termin „poświęcenie”;

– zgodnie z normami i wskazaniem *Kalendarza dla diecezji polskich* rocznica poświęcenia powinna być sprawowana w dniu dedykacji po uwzględnieniu punktu 5 ogólnych norm roku liturgicznego i kalendarza;

– odpowiednie zrozumienie uroczystości pozwala nam odkryć bogactwo treści teologicznych wskazujących na Kościół jako rzeczywistość niewidzialną i sakramentalną;

– podkreślenie znaczenia i rangi obchodu wymaga uroczystej celebry, zaakcentowania miejsca namaszczenia ścian kościoła przez zapalenie światła przy zacheuszkach oraz odpowiednią dekorację i wystrój całego kościoła. Wskazane jest też użycie uroczystego błogosławieństwa i urządzenie po głównej mszy świętej procesji eucharystycznej.

Lublin

KS. MAREK KLUWAK

Riassunto

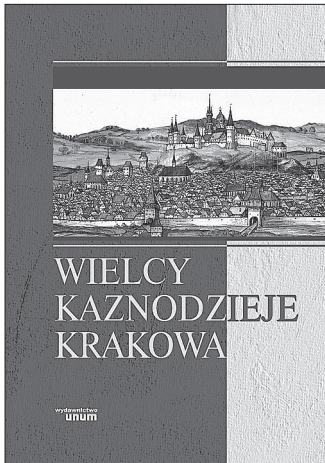
Il significato e rango di celebrare l'anniversario della dedicazione della chiesa nel giorno della dedicazione

La solennità della Dedicazione della chiesa, secondo le norme liturgiche, dovrebbe essere celebrata nel giorno in cui si è svolta la celebrazione del rito stesso e non nell'ultima domenica di ottobre. La soprannominata regola riguarda le chiese di cui si conosce il giorno preciso della dedicazione.

Per capire meglio il senso di questa solennità dobbiamo utilizzare i termini precisi e adeguati. Soprattutto bisogna evitare il termine errato “consacrazione”, usando la parola “dedicazione”.

La celebrazione stessa dovrebbe svolgersi in modo solenne, con il complesso liturgico completo, con la processione eucaristica fuori la chiesa e con la manifestazione dei punti dell'unzione delle mura sulla chiesa.

NOWOŚĆ!

Wielcy kaznodzieje Krakowa

pod redakcją ks. Kazimierza Panusia

558 stron · format 16,5 × 23,5 mm
oprawa twarda · cena **32 zł**

Podjmując lekturę tej książki, Czytelnik spotyka się z wielkimi kaznodziejami Krakowa. Ich głos kształtował w znaczący sposób oblicze podwawelskiego grodu. Wnosili oni w życie Krakowa swą niepowtarzalną osobowość, swój kaznodziejski charyzmat, właściwe sobie doświadczenie Boga przenikające wszystkie

ich kazania, troskę o dobro duchowe słuchaczy. Z imponującego grona mistrzów ambony w niniejszej księdze przybliżono 25 postaci. Na ucztę słowa Bożego głoszonego pod krakowskim niebem zaprasza najpierw **Stanisław ze Skarbimierza**, pierwszy rektor Akademii Krakowskiej. Dalej zaprezentowana została działalność kaznodziejska wybitnych obrońców ortodoksji katolickiej z czasów reformacji: **ks. Piotra Skargi SI** i **Hieronima Powodowskiego**. Wyjątkowo bogato zastawiony jest stół słowa Bożego przez wielkich mistrzów siedemnastowiecznej ambony, takich jak: **Walerian Gutowski OFMConv.**, dominikanie **Jacek Mijakowski** i **Fabian Birkowski**, **ks. Szymon Starowolski** i **Andrzej Kochanowski OCD**. Osiemnastowieczne kaznodziejstwo krakowskie ilustruje **Cyprian Sapecki OP**, **Antoni Węgrzynowicz OFMRef.**, oraz dwaj franciszkanie konwentualni **Fortunat Łosiewski** i **Kasjan Korczyński**. Krakowskie kaznodziejstwo burzliwej epoki porozbiorowej przybliża działalność **ks. Józefa Wincentego Łańcuckiego**, **ks. Zygmunta Goliana**, **bpa Józefa Sebastiana Pelczara** (dzisiaj już świętego), **ks. prof. Władysława Chotkowskiego** oraz **Wacława Nowakowskiego OFMCap.** We współczesnym świecie głosiciele słowa Bożego wciąż odgrywają znaczącą rolę. Świadczą o tym również dokonania dwudziestowiecznych kaznodziejów Krakowa: sługi Bożego **Bernarda Łubieńskiego CSsR**, biskupów **Edwarda Komara** i **Jana Pietraszki**, **ks. prof. Józefa Tischnera**, a przede wszystkim **kard. Karola Wojtyły** – papieża Jana Pawła II. Spotkanie z wielkimi mistrzami krakowskiej ambony ułatwia załączony do każdej sylwetki, reprezentatywny dla niej tekst kaznodziejski. Są to niejednokrotnie prawdziwe perełki kaznodziejskiej literatury.

Zamówienia

Wydawnictwo UNUM · ul. Kanonicza 3 · 31-002 Kraków
tel. (12) 422 56 90 · e-mail: unum@ptt.net.pl

Koszt przesyłki ponosi wydawnictwo.